

Немирният пжтникъ

жкко пѣе и лудува,
 двъ се като хлапе:
 рви пжтъ съсъ влакъ пжтува
 ди отъ купе въ купе.
 редъ прозорцитъ застава.
 еда сиви небеса:
 ѣгъ съ тантели омотава
 ввини и дървеса. —
 чуденъ надписъ го примами
 жчка жълта като ржъ:
 ако се опъне само,
 ака спира изведнѣжъ".
 уй едамъ прочете Лжчко
 се самъ зачуди какъ
 възможно съ тая ржчка
 а се спира тука влакъ?
 ѣ, ако направя нѣщо,
 е ги смая въ село азъ.
 ой ще се яви насреща
 а се бори съ менъ тогазъ?
 хришомъ той се покатери,
 рпна ржчката въвъ мигъ
 забумка влака черенъ,
 се жаленъ женски викъ.
 еразбрана глѣчъ се вдигна,
 жкко се присви смутенъ.
 емъ кондуктора пристигна
 завика разгнѣвенъ:
 Да, хиляда лева глоба
 не пипа втори пжтъ.
 ванатъ въ майчината роба,
 жкко тули си ликътъ.
 о въ туй време се изпрѣчи
 жжъ единъ съсъ очила.
 Слизайте, предъ влака, рече,
 а срутена скала.
 кондуктора тогава
 немирника прости. —
 ой отъ страшна смъртъ съ забава
 жчки пжтници спаси!

Александър Муратовъ

ИГРИ И ЗАБАВИ

Свѣщъта задъ шишето

Постави запалена свѣщъ задъ едно шише, а самъ застани така, че лицето ти да е на 20 — 30 см. отъ шишето. Стига сега само да духнешъ, и свѣщъта ще угасне, сякашъ между тебе и пламъка нѣма никаква преграда.

Това става, защото въздухътъ „тече“ около шишето: въздушната струя се разбива въ шишето на два потока; единиятъ тече отдѣсно на шишето, другиятъ — отлѣво; а се срѣщатъ приблизително тамъ, кждето се намира пламъка на свѣщъта.

ДА СЕ ПОСМѢЕМЪ

— Г-нъ началникъ, снѣгътъ идва, а топливо нѣмаме.

— Кажете му, че сега съмъ заетъ. Нека дойде утре.

*

Бащата: — Защо нѣмашъ добри бележки като Иванчо?

Детето: — Не зная... Иванчо казва, че той е отъ даровитъ родъ...

КАКВО ДА ЧЕТЕМЪ?

Цана Мързелана — стихове за деца отъ Пелинъ Велковъ, стр. 32, цена 3 лв., издава Д-во за народно здраве при Главн. Дирекция за народно здраве — София.

Ето една нова книжка за нашитѣ деца. Нейното заглавие е „Цана Мързелана“. Въ нея сж събрани десетина весели стихотворения за деца отъ младия авторъ Пелинъ Велковъ. Въ тая книжка сж разказани лудории, пакоститѣ и немарливостта на момичето Цана, която заслужено всички хора наричатъ Мързелана, и тия на момчето Гошо.

Но, ето защо всички наричатъ малката Цана—Мързелана:

По година се не мие,
 мръсна ходи и се крие,
 само съ котки и прасета
 другарува Цана клета.

И не затова само, а защото:

Азъ пжкъ ще ви кажа тайно
 само ние да си знаемъ:
 тя копае не въ лозята,
 а съ ноктитѣ въвъ главата,
 че въ главата и забити
 смучатъ триста въшки скрити.

Цана не е само Мързелана, тя е и повлѣкана и непослушна, но авторътъ добре я е описалъ, направилъ я е за смѣхъ на хората и децата. Но не само Цана е изложилъ авторътъ. Той е описалъ и лудоритѣ на Гошо, отъ които не веднажъ е щѣлъ да се прости съ живота си (следъ падане отъ колелото, отъ въртележката, отъ преяждане на зелени сливи и др. лудории).

Авторътъ ще опише и осмѣе всѣки отъ васъ, ако немирувате и вършите лоши работи. Прочетете книжката, насмѣйте се на Цана Мързелана и на Гошо, и никога не правете това, което тѣ сж правили.

Вас. Александровъ

Бѣхме въ часъ. Учителътъ четѣше инъ хубавъ разказъ. Всички слушахме съ голѣмо внимание. Изведнѣжъ отъ заднитѣ чинове се чу пропжжителенъ смѣхъ.

— Заспалъ, г-нъ учителю, заспалъ, спалъ — закрѣскаха подигравателно колко ученици. Цѣлиятъ класъ се смърда. Всички отпразвиха погледъ къмъ заднитѣ чинове.

Учителътъ тропна съ кракъ. На жпи тишина. Приблѣжи се до заалия ученикъ и го побутна леко по мотото. Ученикътъ не се помръдна.

— Ганчо, Ганчо, събуди се! — изка единъ ученикъ. Ние пакъ почаме да се смѣемъ. Учителътъ наво тропна, но този пжтъ по-силно тицето му стана загрижено. Той потна още веднажъ тихичко Ганчо. Ганчо се събуди и загледа изплашено къмъ насъ. После погледна учителътъ. Тицето му стана бѣло като тебеширъ, слабото му тѣло се разтрепера отъ страхъ. Ганчо разбра, че всички го сме видѣли когато спѣше; дори и учителя, и затова той очакваше пошшно наказанието си.

Но учителътъ, вмѣсто да го накаже, милва го по бузата, усмихна му се и отко го запита:

— Ганчо, ти сигурно не си спалъ щичи?

Ганчо не очакваше такъвъ въпросъ. бѣше готовъ да понесе геройски

ГАНЧО

Разказъ отъ Атанасъ Бакърджиевъ

наказанието си, за дето бѣше заспалъ въ класъ, безъ да му е мжно за това. Но сега, когато учителътъ го питаше, като неговъ баща и го галѣше по косата — Ганчо се смути, лицето му пламна отъ срамъ, устнитѣ му затрепераха и той заплака съ гласъ.

Ние престанаме да се смѣемъ. Спогледахме се засрамено и ни стана мжно за Ганчо.

Учителътъ се мжчеше да го успокои. Ганчо се довѣри полека-лека на добрия учител и, хълцайки, разказа своя животъ.

Майка му била болна отъ два месеци. Баща му работѣлъ по желѣзопжтната линия. Той не печелилъ много пари, но живѣли добре и винаги имали какво да ядатъ. Сега, когато майка му се разболѣла, баща му работѣлъ и нощно време, за да печели пари и за цѣрове. Ганчо започналъ да помага въ кжщи на болната си майка и да наглежда малкото си братче, което не можело още да върви. Тази работа била много тежка за Ганчо. Той нѣмалъ време да си учи уроцитѣ, а само седѣлъ около майка си и пазелъ своето братче.

Снощи бащата на Ганчо работилъ цѣла нощъ и се върналъ чакъ су-

тринъта. Ганчо не заспалъ, докато баща му не се върналъ. Напраздно майка му го молила да си легне. Когато баща му си дошелъ, навѣнъ било вече съвсемъ свѣтло.

Ганчо си приготвилъ чантата съ книгитѣ, закусилъ каквото намѣрилъ и тръгналъ за училище.

Когато учителътъ четѣлъ разказа, Ганчо едва, едва слушалъ. Той разтварялъ широко очитѣ си, но сънътъ излѣзълъ по-силенъ отъ него и, безъ да се усѣти, заспалъ.

— Мили деца, — каза учителътъ, като се обърна къмъ насъ, — вие всички сте умни и съ милостиви сърдца. Кажете ми сега, ако вие бѣхте на мое мѣсто, щѣхте ли да накажете Ганчо, за дето бѣ заспалъ въ класъ или щѣхте да му простите, като знаете какъ той живѣе у домътъ си?

— Щѣхме да му простимъ, да му простимъ, — извикахме всички въ единъ гласъ.

— И азъ му прощавамъ — каза учителътъ. — Когато майка му оздравѣе, Ганчо ще гледа само уроцитѣ си и никога вече нѣма да заспива въ класъ.

Отъ този день ние обикнахме Ганчо, помагахме му съ каквото можемъ и той ни благодарѣше съ другарска усмивка.